

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

Skade vil let kunne komme til at opveje den Fordel, der ved Statsopkøbene opnaas for de enkelte. Noget saadant bør naturligvis undgaas. Jeg tror nu, at den Politik, der er anvendt af Jordlovsudvalget, og Udvalgets Bestræbelse for at gøre Ret og Skel dernede har været god og rigtig; jeg mener, at man har balanceret rigtigt, og jeg har ogsaa Indtryk af, at alle Ordførerne her er enige om, at Jordlovsudvalget har valgt saa nogenlunde det rigtige Standpunkt. Jeg mener derfor, at man i Fremtiden maa følge den samme Linie som hidtil; derved opnaar man de Fordele, som kan opnaas gennem Loven, og uden at gøre den Skade, man ellers kan gøre, hvis man lader sig rive for meget med af Betragtninger fra den ene Side.

Jepsen Christensen: Med Hensyn til Udtalelserne om Jordpriserne i Sønderjylland vil jeg gerne sige, at det er min Meningsfælle i det andet høje Ting, som særlig har været inde paa disse Priser. Jeg tror, at det i nogen Grad beror paa en Misforstaaelse, naar man har opfattet det ærede Medlems Udtalelser saaledes, at det, han ønsker, er høje, urimelige Jordpriser i dette Forhold. Det, han har sigtet til, er vel snarere den Opfattelse, som er ret udbredt dernede, at man i alt for høj Grad i hvert enkelt Tilfælde binder sig til Jordvurderingen til Ejendomsskyld, stiller Tilbudet i Forhold dertil paa en alt for slavisk Maade. Hvorvidt denne Opfattelse er berettiget eller ikke, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, men kun pege paa, at man er klar over, at Jordvurderingen til Ejendomsskyld ikke ligger helt tilstrækkelig ligeligt Landet over til, at den kan være en obligatorisk Basis for Prisen. Naar man ser paa den Statistik, vi lige har faaet fra Over-Skyldraadet over Jordsalgsværdien stillet i Forhold til Jordværdien til Ejendomsskyld, til Skattesvarelse Landet over, kan det ikke nægtes, at man her finder Jordvurderinger, der er ret afvigende fra den Pris, som Ejendommene faktisk sælges for. Derfor mener min Meningsfælle med Rette at kunne pege paa, at man ikke maa binde sig alt for slavisk til dette Grundlag, Jordværdien i Sønderjylland.

Jeg er enig med Landbrugsministeren om, at en Opjobning af Jordpriserne paa kunstig Maade dernede kan komme Landbrugerne til Skade, driftsmæssigt set og paa langt Sigt. Det kan der ikke være Tvivl om, selv om det er en forkert Opfattelse, naar man mener, at dette, at

Jordlovsudvalget giver høje Priser for den Jord, som Statens Jordlovsudvalg køber, vil blive overført paa de Folk, der faar Brugene. Den Opfattelse er urigtig, thi det, de, der faar Brugene efter 4. Oktober-Loven, kommer til at svare til, er den Jordværdi, som Vurderingsraadene sætter, og som de fremtidig skal svare Rente af. Det, der i denne Forbindelse kan blive Tale om, er et større eller mindre Tab for Statens Jordlovsudvalg ved, at det har givet for høje Priser for Jorden, for det bliver ikke Statens Jordlovsudvalg, der kommer til at bestemme de Beløb, den paagældende Bruger skal svare Rente af. Men selv om det ikke kommer den unge til Skade, at Staten giver for meget for Jorden, ændrer det ikke det Forhold — deri giver jeg Landbrugsministeren ganske Ret —, at den Omstændighed, at Staten giver for høje Priser for den Jord, den køber, i sig selv indvirker paa Jord- og Ejendomspriserne i al Almindelighed paa en Maade, som ikke er Landbruget som Helhed til Gavn. Derfor tror jeg, at de Meningsforskelligheder, der tilsyneladende her er til Stede, egentlig ikke er til Stede, naar vi blot alle sammen er enige om, at det, der skal gives for Jorden, er, hvad enhver dygtig Landmand anser for en fornuftig Pris for Jorden, uden alt for slavisk Sammenligning med Jordværdien til Skat. Den højtærede Landbrugsministers Udtalelser tyder for mig paa, at dette ogsaa er hans Opfattelse, og saa er vi sikkert enige.

Da der nu fra anden Side er rørt ved det tyske Krav om Andel i Administrationen, et Krav, som er rejst her i Rigsdagen af Folketingsmand Pastor Schmidt, vil jeg gerne derom sige, at det, som et Mindretal inden for et Lands Grænser naturligt har Krav paa, er Frihed i sproglige, aandelige og kulturelle Spørgsmaal paa en saadan Maade, at Flertallet ikke her kan gribe skadeligt ind over for Mindretallets naturlige Ret; men saa snart vi kommer over paa det økonomiske og det alment samfundsmæssige Omraade — og her befinder vi os jo i det foreliggende Spørgsmaal —, maa et Mindretal dele lige Kaar med Landets øvrige Borgere, det maa have lige Ret og lige Pligter med disse, men ingen Forrettigheder. Det tyske Mindretal har i Forhold til sit Antal slet ingen Adkomst til at faa et Medlem valgt ind i Statens Jordlovsudvalg, og jeg maa derfor anse det Krav, der er rejst, for baade formaalsløst og urimeligt. Det ønsker jeg at sige her, for at der ingen Misforstaaelse skal være.